

verirlerdi. Kürekçi ihtiyacı karşılıklıktan sonra kürekçi yerine bedel olarak para istenebilirdi. Avâriz adı altında toplanan vergide ise dört beş gerçek hâne bir avâriz hânesi sayılırdı. Bunlar avâriz hânelerine dağıtılan vergiyi kendi aralarında paylaşırlar ve öderlerdi. Ayrıca bedel-i mükârî, bedel-i timâr, nüzül, sûrsat asıl avâriz yahut avâriz tipi vergi çeşitlerindendi.

Osmanlı bütçelerinde ise avâriz düzenli olmayan gelirlerin (vâridât-ı gayr-ı mukarrere) başlıcalarını teşkil etmekteydi. Bu tip vergilerin çoğu "avâriz" adı altında tahsil edilir ve bazı tahsil fermanlarında "bedel-i avâriz" olarak da geçirdi. Avâriz nakit olarak alınır, nüzül ve sûrsat ise buğday, un, yağ şeklinde aynı olarak tahsil edilirdi. Avâriz vergisi fevkalâde vergilerdendi ve genellikle savaş zamanlarında ihtiyaç duyulduğu takdirde toplanırdı. Fakat ardarda yapılan savaşlar bu vergiyi de normal vergiler haline getirmiştir. 828 milyon akçelik 1692 yılı bütçesinde avâriz vergisinin payı 188 milyon akçe idi. Milyarı aşan 1715 bütçesinde ise bunun payı 134 milyona kadar düştü. Bu sırada tahsil edilen "imâd-ı seferiyye" vergisi bu payın düşmesinde rol oynamış olmalıdır. Avâriz vergisi Tanzimat'la birlikte kaldırılmıştır.

Bazı hayır sahipleri tarafından kendi mahalleleri halkını bu vergi yükünden kurtarmak için avâriz vakıfları kurulmuştur. Vakıf gelirleri avâriza tahsis edilir, gelir yetmediği zaman verginin geri kalan kısmını mahalle halkı kendi aralarında paylaşarak öderlerdi. Vergi konmadığı zamanlar ise vakfın geliri kamu yararına kullanılırdı. Avâriz vergisinin kaldırılması ile vakfın geliri mahalle ihtiyaçları için kullanılmaya devam etmiş, nihayet 1930'da bu da belediyelere devredilmiştir (daha geniş bilgi için bk. AVÂRİZ VAKFI).

BİBLİYOGRAFYA :

Balyabadra Kadı Sicili, Bibliothèque Nationale, Suppl., Turc., nr. 69; Lutfi Paşa, *Âsafnâme*, İstanbul 1326, s. 24; Mustafa Nûri Paşa, *Netâ-yicü'l-vukûât*, İstanbul 1327, I, 66; II, 101; Abdurrahman Vefik, *Tekâlif Kavâidi*, İstanbul 1328-30, s. 69-99, 182, 295; Osman Nuri Ergin, *Türkiye'de Şehirciliğin Tarihi İnkışâfı*, İstanbul 1936, s. 27, 108; B. Mc. Gowan, "Osmanlı Avâriz-Nüzül Teşekkülü, 1600-1830", *TTK Bildiriler*, VIII (1981), II, 1327-1391; Ahmet Tabakoğlu, *Gerileme Dönemine Giren Osmanlı Mâlîyesi*, İstanbul 1985, s. 153-161; Nejat Göyünç, "Hâne Deyimi Hakkında", *TD*, sy. 32 (1979), s. 331-348; Ömer Lütfi Barkan, "Avâriz", *İA*, II, 13-19.

HALİL SAHİLLİOĞLU

AVÂRİZ VAKFI

Bir köy veya mahalle halkının ödemekte güçlük çektikleri avâriz, kürekçi bedeli ve diğer ihtiyaçlarına sarfedilmek üzere kurulmuş olan akar ve para vakfı.

Osmanlılar'da örfî vergiler (tekâlif* -i örfiyye), başlangıçta nâdirenen ve çok cüzi miktarlarda toplanırken giderek ihtiyaçların artması ve devlet hazinesinin bunları karşılayamaz hale gelmesi üzerine daha sık aralıklarla ve artan miktarlarda toplanır olmuştur. Bu vergileri ödemekte güçlük çeken fakir halka akar veya para olarak tahsis edilen vakıflardan yardım edilirdi. Akarların yıllık gelirinden, paraların ise işletilmesiyle elde edilen kârından yardım yapılır, böylece ana kaynağa dokunulmamış olurdu.

Bu nevi vakıflar başlangıçta doğrudan doğruya avâriz* vergisi ve örfî tekâlifin karşılanmasına tahsis edilmekteydi. Ancak adı geçen vergilerin halktan toplanması uygulamasının eski önemini kaybetmesi üzerine, bu maksatla kurulmuş olan vakıfların gelirlerinin de köy veya mahalle heyetleri kararıyla uygun yerlere sarfedilmesi usulü getirilmiştir. Nitekim bu şekilde elde edilen gelir halkın karşılaştığı yangın, deprem, su baskını, salgın hastalık gibi afetlerle fakir, dul ve yetimlerin ihtiyaçlarına, kimsesiz kızların evlendirilmesine, sahipsiz cenazelerin masraflarının karşılanmasına ve iş hayatına atılanların sermaye ihtiyacına sarfedildiği gibi ayrıca su yolu, kaldırım, sıbyan mektebi tamiri gibi amme hizmetleri için de kullanılmaktaydı. Böylece zamanla değişik bir mahiyet kazanan avâriz vakfı daha sonra "avâriz akçesi" ve "avâriz sandığı" olarak da adlandırılmıştır.

Müslim ve gayri müslimlerin karışık olarak oturdukları mahalle veya köylerde avâriz vakfı her iki zümrenin de ihtiyaçlarına sarfedilir, vakfı yapanın müslüman veya gayri müslim olması buna tesir etmezdi (Ö. Hilmi Efendi, md. 181).

Avâriz vakfı şeklinde bazı müesseseler gayri müslimler arasında da kurulmuş ve ortak ihtiyaçları için kullanılmıştır. Nitekim bu konuda dikkate değer bir örneğe XVII. yüzyılda rastlanmaktadır. III. Mehmed'in annesi Safiye Sultan tarafından XVI. yüzyılın sonlarında inşasına başlanan Eminönü Yenicami'nin inşaatı III. Mehmed'in ölümü üzerine yarım yüzyıldan fazla bir süre öylece kalmış, daha sonra 1660 yangını bu semti harabeye çevirmişti. IV. Mehmed'in an-

nesi Hatice Turhan Sultan'ın bir cami yaptırmak istediğini öğrenen yetkililer, yarım kalan caminin ve semtin imarını Sadrazam Köprülü Mehmed Paşa'ya arzemiş, Köprülü, teklifi Vâlide Sultan'a bildirince Turhan Sultan razı olmuştur. Şehrin en işlek ticaret merkezindeki evlerinin istimlak edileceğini öğrenen yahudiler, kendi avâriz vakıflarından külli-yetli bir miktar parayı Köprülü'ye takdim edip onu bu fikirden vazgeçirmeye çalışmışlardı. Sadrazam bu teklifi şiddetle reddederek tekrarı halinde ön ayak olanları idam ettireceğini bildirmişti.

XIX ve XX. yüzyıllarda, bu tür vakıfların bünyesinde birikmiş olan paralarla bunların idaresinin, devlet tarafından alınan bir kararla kamu hizmeti gören kurumlara tahsis edildiği görülmektedir. Nitekim 1292'de (1875) Maarif Nezâreti'nin çıkardığı tâlimatnâmede bu paraların sıbyan ve ibtidâî mekteplerinin ihtiyaçlarına sarfedilmesine karar verilmişti. Aynı şekilde değişik tarihlerde bu vakıflardan Hilâliahmer gibi resmî hayır kurumlarına da para tahsis edildiği görülmektedir. Cumhuriyet döneminde ise 1930 tarihli belediye kanununun 110. maddesi gereğince avâriz vakıfları belediyelere intikal ettirilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Düstur, Üçüncü tertib, İstanbul 1931, V, 336; Ömer Hilmi Efendi, *İthâfû'l-ahlâf ft ahkâmîl-evkâf*, İstanbul 1307, s. 10, 84 (md. 36, 181); Osman Nuri Ergin, *Türkiye'de Şehirciliğin Tarihi İnkışâfı*, İstanbul 1936, s. 27, 28, 108; *Türkiye Maarif Tarihi*, III, 896-897; Bilmen, *Kamus*, IV, 294; Hüseyin Hatemî, *Medenî Hukuk Tüzelkişileri*, İstanbul 1979, I, 384, 740-741; Nazif Öztürk, *Menşei ve Tarihi Gelişimi Açısından Vakıflar*, Ankara 1983, s. 85-87; Ahmet Akgündüz, *İslâm Hukukunda ve Osmanlı Tatbikatında Vakıf Müessesesi*, Ankara 1988, s. 215-218; Osman Turan, "Selçuk Devri Vakfiyeleri I: Şemseddin Altun-Aba, Vakfiyyesi ve Hayatı", *TTK Belleten*, XI/42 (1947), s. 208-209; Ömer Lütfi Barkan, "Avâriz", *İA*, II, 18-19; R. Ekrem Koçu, "Avâriz Sandıkları", *İst.A*, III, 1343-1344.

MEHMET İPŞİRLİ

AVÂRİFÜ'L-MAÂRİF

(عوارف المعارف)

Sünnî sülûflüğün tanınmış temsilcilerinden Şehâbeddin es-Sühreverdî'nin (ö. 632/1234) tasavvufa dair eseri.

Eserinin önsözünde Allah'ın zihnine inşan ettiği her şeyi O'nun armağanı olarak gördüğünü söyleyen Sühreverdî, en büyük ilâhî lutfun "avârifü'l-maârif" ya-